

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 74

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 480 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	2–5
Decizia nr. 532 din 2 iulie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	6–8
Decizia nr. 707 din 6 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–11
Decizia nr. 758 din 22 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European	11–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
6.266. — Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind prelungirea măsurii de carantină zonală pentru localitatea Dumbrăvița, județul Timiș	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 480**

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Sinarom Mining Group — S.R.L. din București în Dosarul nr. 991/114/2015/a2 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.541D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul consilier juridic Constantin Sănăuțanu, cu delegație depusă la dosar, și pentru partea Societatea Sinb Ro Invest — S.R.L. din comuna Pârscov, județul Buzău, domnul avocat Mateescu Ionuț, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care arată că la dosarul de insolvență au constatat existența anumitor documente care nu au justificare legală, spre exemplu, chiar dacă erau considerate creanțe fiscale, acestea nu aveau atașate documentațiile care să ateste acest fapt, respectiv o decizie de impunere, astfel cum este prevăzut de Codul de procedură fiscală. Prin urmare, au formulat contestație la tabelul de creanțe, acțiune care a fost însă respinsă ca fiind tardiv introdusă. În continuare, prezintă evoluția legislativă în materia insolvenței și arată care au fost modificările operate în ceea ce privește normele incidente în prezenta cauză. Având în vedere jurisprudența Curții Constituționale cu privire la accesul liber la justiție, arată că textul criticat instituie un termen de decădere de 15 zile de la data la care s-a luat la cunoștință de existența unui dol, fals sau eroare de calcul, iar din analiza procesului legislativ reiese că nu pare o motivare expresă pentru introducerea acestui termen, ci una generală, respectiv accelerarea procedurilor de insolvență. Or, în raport cu termenul pe parcursul căruia s-a desfășurat cauza pe rolul instanțelor de judecată (peste 6 ani), noul cadru legislativ nu s-a dovedit a fi benefic; în schimb s-au introdus anumite termene de prescripție, care în normele generale ce guvernează dreptul comun ori sunt imprescriptibile, cum este cazul unui fals, ori se aplică termenul general de prescripție în cazul unui dol sau termenul special în cazul unei erori de calcul care produce o leziune. În continuare, se susține că în situația unei erori de calcul, dol sau fals, cât timp instanța de judecată nu poate verifica și nu se poate

pronunța asupra acestor fapte ca urmare a tardivității introducerii acțiunii în afara acestui termen impus pentru a formula acțiune în justiție, se ajunge la o îmbogățire fără justă cauză și la o îndeustulare cu sume necuvenite a celor care se folosesc de aceste fapte nelegale. Prin urmare, susține că soluția legislativă este una inechitabilă, deoarece limitează formularea contestației la tabelul de creanțe și, implicit, accesul liber la justiție. În final, solicită instanței de contencios constituțional să verifice dacă termenul de decădere instituit prin normele criticate este constituțional. Consideră că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale cu privire la egalitatea în drepturi, la accesul liber la justiție, la dreptul de apărare, la îndeustularea justiției și, având în vedere că este vorba de creanțe fiscale ce nu se bazează pe un titlu just, care nu a putut fi verificat de către judecătorul-sindic, apreciază că este încălcat și art. 139 din Constituție, întrucât se aduce atingere chiar substanței dreptului.

4. Având cuvântul, reprezentantul Societății Sinb Ro Invest — S.R.L. din comuna Pârscov, județul Buzău, subscrie la cele anterior expuse și, în plus, învederează faptul că este vorba de proporționalitatea îngerării unui drept, respectiv dreptul de acces liber la justiție, prin prisma art. 53 alin. (2) din Constituție. Or, prin instituirea unui termen de 15 zile în materia insolvenței, prin raportare la normele de drept comun, care prevăd termene mult mai generoase, se poate releva intruziunea în exercițiul dreptului de acces la justiție. De asemenea, suplimentar, distinct de cele arătate în precedent în susținerea excepției de neconstituționalitate, menționează și prevederile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, care fac referire la dreptate ca o valoare a statului român. Însă, în situația în care legislația în materie fiscală devine o posibilitate și o oportunitate pentru debitori de a se prevala de anumite dispoziții pentru a nu își mai plăti datoriile, se poate vorbi de o încălcare a acestei valori fundamentale. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care învederează că textul criticat este conform cu jurisprudența în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, arată că nicio lege nu poate îngerădi accesul liber la justiție, însă acest principiu are semnificația că legiuitorul nu poate să excludă de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau grup social, iar nu faptul că acesta este un drept absolut ce nu ar putea avea anumite reglementări din partea statului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 29 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 991/114/2015/a2, **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Sinarom Mining Group — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.**

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie un termen limită în care poate fi depusă contestația împotriva unor sume înscrise la masa credală și numai judecătorul-sindic poate face aprecieri cu privire la respectarea acestuia, nu și cei interesați în a promova o asemenea cale de atac. Astfel, poate avea loc înscrierea la masa credală a unor creanțe justificate cu documente viciate, posibil falsificate sau ce conțin erori substanțiale, ca urmare a imposibilității formulării contestației în acest termen, întrucât, pentru dovedirea acestor vicii, este nevoie de anumite demersuri și expertize care necesită timp. Totodată, se apreciază că sintagma „a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației” nu este clar definită de lege. Mai mult, prin instituirea acestui termen de 15 zile se creează chiar și un vid legislativ, în sensul necorelării art. 113 cu art. 111 din Legea nr. 85/2014, având în vedere faptul că o eventuală identificare a existenței situațiilor reglementate de art. 113 ar putea fi cunoscute înainte de termenul de 15 zile de la publicarea tabelului definitiv dar peste termenul de 7 zile avut în vedere de art. 111 alin. (2) din aceeași lege.

8. **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile criticate fiind constituționale.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins: „(2) *Contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — Egalitatea în drepturi, ale art. 21 — Accesul liber la justiție, ale art. 24 — Dreptul la apărare, ale art. 124 — Înfăptuirea justiției și ale art. 139 — Impozite, taxe și alte contribuții.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că întreaga procedură de insolvență se desfășoară sub controlul de legalitate exercitat de către judecătorul-sindic, sens în care legea prevede o serie de atribuții ale acestuia, de mecanisme și de proceduri.

16. Totodată, Curtea observă că prevederile criticate fac parte din Secțiunea a 4-a: *Primele măsuri. Întocmirea tabelului de creanțe. Contestațiile*, care prevede mai multe etape de

contestare a tabelului de creanțe, situație pentru care a instituit anumite termene în interiorul cărora poate avea loc această operațiune de contestare, tocmai pentru a fi pe deplin respectat principiul legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, în virtutea căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

17. Astfel, o primă etapă este prevăzută la art. 111 din Legea nr. 85/2014, în care debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau, după caz, netrecute de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel. În această fază a procedurii insolvenței, contestațiile trebuie depuse la tribunal în termen de 7 zile de la publicarea în Buletinul Procedurilor de Insolvență a tabelului preliminar, atât în procedura generală, cât și în procedura simplificată [art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2014].

18. În ceea ce privește soluționarea contestațiilor, sub sancțiunea anulării, contestația va fi însoțită de dovada, în original, a achitării taxei de timbru, precum și de toate înscrisurile de care partea înțelege să se folosească în dovedirea susținerilor sale, cu arătarea oricăror altor probe care se solicită, cu excepția celor care nu se află în posesia părții sau nu sunt cunoscute la momentul formulării contestației [art. 111 alin. (3)]. Partea care formulează contestația trimite, cu confirmare de primire, câte un exemplar al contestației și al documentelor ce o însoțesc administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, creditorului a cărui creanță se contestă, precum și administratorului special. În cazul în care această obligație nu a fost respectată, judecătorul-sindic va putea aplica, din oficiu, o amendă în condițiile Codului de procedură civilă [art. 111 alin. (4)]. Această procedură are loc cu citarea creditorilor a căror creanțe sunt contestate, a debitorului prin administratorul special și a administratorului judiciar.

19. În ceea ce privește data expirării termenului pentru a formula contestații la tabelul preliminar de creanțe și data definitivării tabelului de creanțe, în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 792 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 12 aprilie 2017), Curtea a reținut că acest interval de timp este delimitat de două momente: expirarea termenului de depunere a contestațiilor, pe de o parte, și definitivarea tabelului de creanțe, pe de altă parte (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 48 din 17 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 27 mai 2015). În aceste condiții, stabilirea unor termene strict determinate pentru întocmirea tabelului preliminar de creanțe, pe de o parte, și introducerea contestațiilor împotriva creanțelor sau drepturilor de preferință din acesta, pe de altă parte, are drept finalitate asigurarea definitivării tabelului de creanțe. O altă abordare, în sensul posibilității introducerii unor asemenea contestații după expirarea termenului, dar înainte de definitivarea tabelului de creanță, ar avea efecte negative asupra definitivării acestui tabel, întrucât ar produce o incertitudine cu privire la masa credală, fapt ce echivalează cu imposibilitatea evaluării pasivului averii debitorului.

20. În acest context, este de precizat faptul că durata maximă a perioadei de observație este de 12 luni și, în consecință, tabelul definitiv ar trebui întocmit în termenul prevăzut în hotărârea de deschidere a procedurii, care nu poate depăși 12 luni de la deschiderea procedurii. Dacă în acest interval de timp nu este posibilă soluționarea tuturor contestațiilor la creanțe, judecătorul-sindic va trebui să dispună înscrierea lor provizorie în tabelul definitiv, la valoarea solicitată de creditor, până la momentul soluționării definitive a contestațiilor, potrivit dispozițiilor art. 5 pct. 67 din Legea nr. 85/2014, urmând a se trece la etapa următoare a procedurii. Tabelul definitiv se înregistrează la tribunal și se publică în Buletinul Procedurilor de Insolvență.

21. O a doua etapă este stabilită la art. 113 din Legea nr. 85/2014 și constă în faptul că, ulterior, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut la art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva înscrierii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe ori în tabelele actualizate, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale, care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute, aspecte ce constituie a doua etapă de contestare [art. 113 alin. (1) din Legea nr. 85/2014]. Astfel, în acest context, această contestație se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației [art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014].

22. Prin urmare, dispozițiile art. 113 prevăd o contestație specială, care poate fi promovată numai în ipoteza în care în tabelul definitiv de creanțe sau în tabelele actualizate s-a înscris o creanță sau o cauză de preferință prin fals, dol, eroare esențială sau în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare, care până atunci nu erau cunoscute și care conduc la înlăturarea creanței respective sau a cauzei de preferință din tabel.

23. Termenul de formulare a contestației în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau a unei erori esențiale împotriva înscrierii unei creanțe sau a unei cauze de preferință în tabelul definitiv sau într-un tabel actualizat este de 15 zile și curge de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației. Până la judecarea definitivă a contestației, judecătorul-sindic va putea declara creanța sau dreptul de preferință contestat ca admis numai provizoriu, cu consecința eliminării provizorii a creditorului respectiv de la distribuirea de sume dar cu menținerea celorlalte drepturi.

24. Față de conținutul normativ al prevederilor art. 113 din Legea nr. 85/2014, Curtea observă că acestea instituie, ca o măsură suplimentară de protecție a părților implicate în procedura insolvenței, tocmai posibilitatea ca, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut la art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 și până la închiderea procedurii, orice parte interesată să poată face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute, care conduc la înlăturarea creanței respective sau a cauzei de preferință din tabel.

25. Așadar, prevederile art. 113 din Legea nr. 85/2014 instituie două momente ale curgerii termenului de 15 zile, respectiv un moment ce are în vedere data la care a luat cunoștință partea interesată efectiv de situația ce a determinat promovarea contestației și un moment ce are în vedere data la care persoana îndreptățită trebuia să cunoască existența situației ce determină formularea contestației.

26. Prin urmare, normele criticate au o exprimare cu caracter general și au rolul de a da posibilitatea celor care aplică legea să aprecieze situația concretă a fiecărei spețe în parte, fiind chestiuni de fapt care se apreciază de la caz la caz cu încadrarea situațiilor particulare în ipoteza prevăzută de normele criticate.

27. Aceste contestații formulate în temeiul art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 se soluționează cu respectarea prevederilor ce reglementează contestația la tabelul preliminar, respectiv cu respectarea cerințelor art. 111 alin. (4), care dispun că partea care formulează contestația trimite, cu confirmare de primire, câte un exemplar al contestației și al documentelor ce

o însoțesc administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, creditorului a cărui creanță se contestă, precum și administratorului special.

28. Legitimitatea prevederilor criticate care reglementează anumite cazuri speciale este dată de situația de excepție în care o anumită creanță sau un anumit drept de preferință al acestei creanțe a fost admis și menținut în tabelul de creanțe ori în tabelele actualizate în temeiul unor condiții care, practic, atrag nulitatea absolută sau relativă a acestora. Prin urmare, această stare determină și necesită o reconsiderare a situației înscrise în tabelul de creanțe ca urmare a descoperirii unor înscrisuri cu caracter hotărâtor, descoperirea unui fals, dol sau a unei erori esențiale, precum și descoperirea unor titluri hotărâtoare care până atunci erau necunoscute.

29. Așadar, în acest cadru procesual se pot prezenta probele cu privire la descoperirea existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, inclusiv unele situații în care se invocă autoritate de lucru judecat și se pot formula apărările părților interesate, rămânând ca, în virtutea rolului său activ de aflare a adevărului și de stabilire a legalității, judecătorul-sindic să soluționeze cauza.

30. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate în raport de art. 16 din Constituție, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, deoarece textele criticate se aplică deopotrivă, în mod egal, tuturor litigiilor care au ca obiect contestații formulate în temeiul art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014.

31. În ceea ce privește critica raportată la art. 21, art. 24 și art. 124 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, având în vedere considerentele mai sus expuse, precum și pentru motivele ce se vor arăta în continuare.

32. Curtea observă că principiul accesului liber la justiție consacrat de Legea fundamentală implică între altele adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, inclusiv cele referitoare la căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată (Decizia Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006), astfel încât să fie reglementată respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

33. Potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, cu titlu general, că art. 6 paragraful 1 din Convenție garantează oricărei persoane dreptul de a aduce în fața unei instanțe orice pretenție referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil (a se vedea Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, și Hotărârea din 20 decembrie 2011, pronunțată în Cauza *Dokic împotriva Serbiei*, paragraful 35). De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (a se vedea Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 57). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări sau condiționări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

34. Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că unele aspecte prevăzute de normele care reglementează în materie de insolvență își găsesc justificarea în specificul acestei proceduri

(a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 367 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2009, Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 16 decembrie 2009, Decizia nr. 1.453 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 6 ianuarie 2012), considerente care sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile criticate din Legea nr. 85/2014. Or, tocmai caracterul distinct al procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, astfel cum este și termenul în interiorul căruia se depune contestația, respectiv aceasta se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

35. Totodată, Curtea reține că înlăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege (a se vedea Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012). Or, dispozițiile criticate sunt norme de procedură stabilite prin Legea nr. 85/2014 și sunt o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 126, în virtutea căroră competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

36. Prin urmare, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, iar prevederile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 sunt o aplicare a prevederilor constituționale mai sus menționate care sunt transpuse la nivel infraconstituțional. Specificul procedurii insolvenței a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență (a se vedea Decizia nr. 182 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia nr. 169 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 10 aprilie 2013), cadru legislativ în care se înscriu și dispozițiile criticate.

37. Referitor la termenele procedurale, Curtea reține că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în sensul restrângerii accesului liber la justiție sau al dreptului la apărare, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în

vederea exercitării drepturilor constituționale prevăzute de art. 21 și art. 24 (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013), fiind expresia principiului celerității judecării procedurilor specifice insolvenței.

38. Prin urmare, termenele în care se pot introduce contestații la creanțele înscrise în tabelul definitiv nu pot fi considerate de natură să înlăptuească accesul liber la justiție, dreptul la apărare sau înlăptuirea justiției, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestor drepturi constituționale, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile, dar, totodată, se creează posibilitatea înlăptării din tabelul definitiv a unor creanțe pentru cauză de eroare esențială, dol, fals sau în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare care nu erau cunoscute.

39. În ceea ce privește dispozițiile art. 139 din Constituție, invocate în susținerea excepției, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece prevederile criticate nu reglementează aspecte ce țin de impozite, taxe sau alte contribuții, ci stabilesc anumite termene procedurale.

40. În ceea ce privește invocarea direct în fața Curții Constituționale a unor temeuri constituționale sau a unor critici de neconstituționalitate care nu au fost expuse în fața instanței de judecată *a quo* care a sesizat instanța de contencios constituțional, Curtea reiterează jurisprudența sa constantă potrivit căreia litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate ulterior de vreuna dintre părți. Prin urmare, invocarea unor noi critici de neconstituționalitate sau adăugarea altor temeuri constituționale în susținerea excepției de neconstituționalitate, diferite de cele arătate în motivarea excepției de neconstituționalitate din fața instanței de judecată, este inadmisibilă (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 335 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 1 noiembrie 2018, sau Decizia nr. 1.069 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 7 septembrie 2011).

41. Față de cele prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

42. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Sinarom Mining Group — S.R.L. din București în Dosarul nr. 991/114/2015/a2 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 532

din 2 iulie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea A&G Med Trading — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.691/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.764D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece prevederile criticate vizează reguli de desfășurare a procedurii de judecată, ce sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea unor situații deosebite, poate stabili reguli distincte de procedură, cu obligația de a asigura accesul tuturor persoanelor interesate la aceste căi de acces la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.691/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea A&G Med Trading — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale deoarece hotărârile pronunțate în materia insolvenței nu sunt susceptibile de a fi atacate cu recurs, putând fi supuse numai apelului. Astfel, prin suprimarea căii de atac a recursului, se prejudiciază părțile interesate în promovarea acesteia, fiind încălcate accesul liber la justiție și dreptul părților de a fi judecate în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială. În acest context, se mai precizează că se aduce atingere

dreptului la un proces echitabil, față de împrejurarea că normele criticate nu fac distincție între aspectele reglementate strict de materia insolvenței, respectiv caracterizarea patrimoniului debitoarei, și cele privind aspectele de fond legate de creanță, cuantumul și temeiul acesteia, precum și raporturile contractuale dintre părți, reglementate de codul civil și de alte legi speciale în materie. Or, dacă aceste aspecte ar fi fost supuse analizei unei instanțe pe calea dreptului comun, pe lângă faptul că la judecarea fondului sau a apelului se putea folosi un ansamblu probator adecvat, părțile aveau posibilitatea folosirii căii extraordinare de atac a recursului exercitat împotriva hotărârilor instanțelor de fond. De altfel, actuala reglementare nu permite o cercetare suficientă a raporturilor contractuale dintre părți, iar în combaterea unei situații reținute greșit de instanță, care nu corespunde adevărului, partea vătămată este lipsită de mijloacele procedurale care să-i asigure protejarea intereselor proprii.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, precum și ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă, raportat la cauza de față, Curtea constată că aplicarea acestor dispoziții a fost prorogată, succesiv, pentru data de 1 ianuarie 2019, potrivit art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2015 pentru

prorogarea unor termene prevăzute de Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 24 decembrie 2015, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 15 decembrie 2016. Totodată, prin dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 s-a stabilit că nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului, soluție legislativă care este similară cu cea cuprinsă în dispozițiile art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă și a cărei aplicabilitate a fost menținută prin modificările succesive operate prin ordonanțele de urgență antereferte.

13. Față de această împrejurare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013, care au următorul cuprins:

— Art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2014: „(1) Curtea de apel va fi instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic. Hotărârile curții de apel sunt definitive.”;

— Art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2014: „(1) Hotărârile judecătorului-sindic sunt executorii și pot fi atacate, separat, numai cu apel.”;

— Art. 70 alin. (1) din Legea nr. 85/2014: „(1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezentul titlu poate introduce o cerere de deschidere a procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvență, în care va preciza:

a) cuantumul și temeiul creanței;

b) existența unui drept de preferință, constituit de către debitor sau instituit potrivit legii;

c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;

d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.”;

— Art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014: „(3) În termen de 10 zile de la primirea cererii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. În cadrul judecării contestației, va putea fi administrată doar proba cu înscrisuri.”;

— Art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013: „(2) (...) De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — Egalitatea în drepturi, ale art. 21 — Accesul liber la justiție, ale art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 — Înfăptuirea justiției și ale art. 129 — Folosirea căilor de atac. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 2 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și ale art. 14 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea acesteia este nemulțumită, în principal, de faptul că hotărârile judecătorești pronunțate în materia insolvenței nu sunt susceptibile de a fi atacate cu recurs, putând fi supuse numai apelului, aspect care, în opinia autoarei excepției, este contrar prevederilor Legii fundamentale. Astfel, prin suprimarea căii de atac a recursului se prejudiciază părțile interesate în promovarea acesteia, cu toate consecințele ce decurg din lipsa acestei căi de atac, fiind încălcate accesul liber

la justiție și dreptul părților de a fi judecate în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială, aspect ce conduce la o discriminare în raport cu procedurile de drept comun.

16. Cu privire la critica raportată la art. 21 din Constituție, Curtea reține că principiul accesului liber la justiție, consacrat de Legea fundamentală, implică între altele adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, inclusiv cele referitoare la căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată (Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006), astfel încât să fie reglementată respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

17. De asemenea, potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotări asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, cu titlu general, că art. 6 paragraful 1 din Convenție garantează oricărei persoane dreptul de a aduce în fața unei instanțe orice pretenție referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil (a se vedea Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Goldor împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, și Hotărârea din 20 decembrie 2011, pronunțată în Cauza *Dokic împotriva Serbiei*, paragraful 35).

18. Or, Legea nr. 85/2014, care reglementează regimul juridic al procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență, cuprinde în titlul II: *Procedura insolvenței*, capitolul I: *Dispoziții comune*, secțiunea a 2-a: *Organele care aplică procedura. Participanții la procedură* — printre care se regăsesc și instanțele de judecată, art. 40—44, și aspecte care transpun principiul constituțional al accesului liber la justiție și al dreptului la un proces echitabil în această materie a insolvenței.

19. În consonanță cu jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a reținut cu titlu de principiu că accesul liber la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale (Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009), prevederile Legii nr. 85/2014 stabilesc accesul la justiție pentru toate procedurile prevăzute de capitolul din care fac parte dispozițiile criticate și care sunt de competența tribunalului sau, dacă este cazul, a tribunalului specializat în a cărui circumscripție debitorul și-a avut sediul social/profesional cel puțin 6 luni anterior datei sesizării instanței, iar dacă în cadrul tribunalului a fost creată o secție specială de insolvență, acesteia îi aparține competența pentru derularea procedurilor prevăzute de lege [art. 41 din Legea nr. 85/2014].

20. În acest context, sunt prevăzute și căi de atac, curtea de apel fiind instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic [art. 43 alin. (1)], iar, potrivit prevederilor art. 43 alin. (2), termenul de apel este de 7 zile de la comunicarea hotărârii, realizată prin publicare în Buletinul procedurilor de insolvență, dacă prin lege nu se prevede altfel.

21. Or, tocmai caracterul distinct al procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale care derogă de la normele dreptului comun, astfel cum este și termenul de 7 zile în care se poate formula apelul în materia insolvenței. Aceste norme de procedură stabilite prin Legea nr. 85/2014 sunt o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 126, în virtutea cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, coroborate cu ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Prin urmare, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, putând să instituie prevederi speciale, derogatorii de la dreptul comun, în vederea unor situații specifice, fără ca prin acestea să fie adusă atingere principiului egalității sau al discriminării în ceea ce privește

accesul la justiție sau dreptul la un proces echitabil reglementat de normele legale în materie de insolvență în raport cu cele de drept comun reprezentate de Codul de procedură civilă.

22. Totodată, Curtea observă că art. 2 al Protocolului nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, însă nu există obligativitatea extinderii acestui principiu și în materie civilă. Față de această împrejurare, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă. Lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, paragraful 13).

23. Or, având în vedere prevederile constituționale cu privire la căile de atac, Curtea reține că art. 129 din Constituție prevede faptul că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. De altfel, prevederile art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, coroborate cu cele ale art. 129 precitate, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativele stabilirii condițiilor de exercitare a căilor de atac, inclusiv a gradelor de jurisdicție și a căilor extraordinare de atac.

24. Cu privire la dreptul la un proces echitabil, prin Decizia nr. 480 din 18 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 12 august 2015, paragraful 16, Curtea a statuat că dreptul la un proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenție, presupune respectarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea, dreptul de apărare, egalitatea procesuală, cu toate consecințele ce decurg din aceasta. De asemenea, independența și imparțialitatea sunt aspecte specifice activității instanțelor judecătorești, fiind garanțiile unui proces echitabil. Or, prevederile Legii nr. 85/2014, prin procedurile pe care le instituie, respectă aceste principii, iar, prin aceste proceduri, prezumția de imparțialitate și independența a judecătorilor nu poate fi înlăturată, fiind instituit, totodată, un dublu grad de jurisdicție.

25. De asemenea, Curtea reține că înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege (a se vedea Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie

2012), respectiv competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, care în prezenta cauză este reprezentată de Legea nr. 85/2014.

26. Cu privire la pretinsa discriminare, care este susținută raportat la căile de atac din dreptul comun, față de cele prezentate, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile constituționale și convenționale care consacră principiul egalității în drepturi, întrucât dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu instituie nicio discriminare între destinatarii normei juridice, aplicându-se în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza acesteia. Existența unor reglementări diferențiate sub aspectul normelor de procedură în funcție de specificul materiei reglementate nu reprezintă o nesocotire a principiului egalității cetățenilor în fața legii, ci o particularizare la specificitățile și necesitățile fiecăreia dintre acestea. În jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că egalitatea nu înseamnă uniformitate, situațiilor diferite fiind firesc să le corespundă tratamente juridice diferite (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997, sau Decizia nr. 1.054 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 13 august 2009).

27. Pentru identitate de rațiune, considerentele mai sus prezentate sunt valabile și raportat la dispozițiile art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013, potrivit cărora „*(...) nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului*”, având în vedere că aceleași motive care susțin constituționalitatea prevederilor criticate din Legea nr. 85/2014 sunt aplicabile și în ceea ce privește dispozițiile în discuție cuprinse în normele de procedură civilă, respectiv legiuitorul fiind, în virtutea prevederilor constituționale, cel care stabilește gradele de jurisdicție și căile extraordinare de atac.

28. Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, nefiind aplicabilă ipoteza prevăzută de normele constituționale invocate, deoarece prevederile criticate nu reglementează cu privire la restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, astfel cum sunt prevăzute în capitolul II — Drepturile și libertățile fundamentale din titlul II — Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale din Constituție (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 267 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 25 august 2020). Prin urmare nu se poate proceda la un examen de proporționalitate în sensul art. 53 din Constituție.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea A&G Med Trading — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.691/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (1), art. 70 alin. (1) și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, precum și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 707

din 6 octombrie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (3) lit. e)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Atilla	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marius Robert Dediu în Dosarul nr. 946/189/2018 al Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 179D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a transmis la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, sens în care susține că, în măsura în care prevederile art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, interpretate în lumina Deciziei nr. 3/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, permit sancționarea unei persoane pentru depășirea vitezei legale printr-o determinare aproximativă, fără deducerea marjei de eroare a cinemometrului din măsurătoarea efectuată, încalcă art. 20 din Constituție și art. 6 alin. (2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Arată că instituirea unei prezumții privind viteza legală a autoturismului, măsurată pe baza mijloacelor tehnice omologate, la care face referire Decizia nr. 3/2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, nu este de natură să încalce dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 21 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 946/189/2018, **Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**. Excepția de neconstituționalitate a fost

ridicată de Marius Robert Dediu cu prilejul soluționării apelului formulat împotriva unei sentințe pronunțate într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece, interpretate prin prisma Deciziei nr. 3/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, permit sancționarea unei persoane pentru depășirea vitezei legale printr-o determinare aproximativă, fără deducerea marjei de eroare a cinemometrului din măsurătorile efectuate. În susținerea criticilor de neconstituționalitate, se arată că domeniul contravențional este asimilat domeniului penal, contravenientul beneficiind de garanții specifice. În acest sens, invocă aspecte de jurisprudență a Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului și din literatura de specialitate.

7. **Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal** opinează că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care la stabilirea vitezei de 50 km/h nu se ia în considerare marja de eroare a aparatului de măsurare a vitezei (cinemometru). Instanța observă că, în mod constant, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că domeniul răspunderii contravenționale, astfel cum este reglementat de dreptul intern român, intră în sfera acuzațiilor de natură penală, contravenientul beneficiind de toate garanțiile oferite de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv cu privire la respectarea principiului *in dubio pro reo*. În același timp, instanța reține că orice aparat de măsură, inclusiv cinemometrele, prezintă o marjă de eroare a măsurătorilor efectuate. Acest aspect prezintă un caracter notoriu, dar este și confirmat de adresele Biroului Român de Metrologie Legală, în care se indică erorile înregistrate de aparatele radar la momentul testării acestora. În aceste condiții, viteza indicată de aparatul radar la momentul înregistrării faptei nu exprimă viteza reală de deplasare a autovehiculului.

8. Viteza reală de deplasare a autovehiculului este cuprinsă într-un interval având drept valoare inferioară (minimă) viteza indicată, din care se scade marja de eroare a aparatului radar, iar ca valoare superioară (maximă) viteza indicată, la care se adaugă marja de eroare a aparatului radar. Or, în aceste condiții, respectarea principiului potrivit căruia îndoiala profită acuzatului ar impune să se rețină că viteza sa de deplasare a fost cea mai mică viteză posibilă/probabilă, adică viteza înregistrată de aparatul radar din care se scade marja de eroare a aparatului radar. De asemenea, instanța judecătorească invocă prevederile Directivei (UE) 2015/413 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2015 de facilitare a schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră și consideră că, deși domeniul de aplicare al directivei este limitat la schimbul transfrontalier de informații, aceasta neavând aplicare în speță, este relevant faptul că la nivel european necesitatea stabilirii vitezei de circulație implică luarea în considerare a vitezei corectate cu marja de eroare. Mai mult, instanța consideră greu de acceptat și lipsit de justificare ca pentru resortisanții unui alt

stat membru al Uniunii Europene care săvârșesc contravenția prevăzută de art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 să se ia în considerare viteza corectată cu marja de eroare, iar pentru cetățenii români aflați în aceeași situație să se ia în considerare viteza indicată de cinemometru.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: *„Constituie contravenție și se sancționează cu amendă prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte: (...) e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”*

13. În opinia autorului excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor art. 20 din Constituție, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

14. În prealabil, referitor la aspectele privind completarea excepției de neconstituționalitate cu dispozițiile art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, invocate de autor în notele scrise depuse la dosar, Curtea reține că potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești (...)”*, iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol *„Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți”*. Cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate este, așadar, cel fixat prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale, iar motivarea scrisă formulată de autor nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată. Obiectul excepției de neconstituționalitate nu poate fi altul decât cel stabilit prin respectiva încheiere, fără ca acesta să poată fi ulterior modificat de vreuna dintre părți. Prin urmare, nu poate fi primită cererea prin care se completează excepția de neconstituționalitate formulată direct în fața Curții Constituționale, după sesizarea acesteia prin încheiere (a se

vedea în același sens, de exemplu, Decizia nr. 47 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 25 februarie 2009, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Decizia nr. 1.054 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 31 ianuarie 2013, paragraful I, și Decizia nr. 151 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 16 iulie 2018, paragraful 24). Așa fiind, în prezenta cauză, Curtea se va pronunța asupra excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost sesizată prin încheierea instanței de judecată.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar, prin mai multe decizii (spre exemplu, Decizia nr. 280 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 16 iulie 2019, Decizia nr. 854 din 18 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 12 decembrie 2012, Decizia nr. 1.057 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 8 septembrie 2011, sau Decizia nr. 345 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 mai 2010), Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate.

16. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că reglementarea de către legiuitor a aplicării obligatorii, împreună cu sancțiunea principală a amenzii, a sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile, în cazul depășirii cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, este consecința legăturii directe în care se află cu fapta sancționată și a pericolului social sporit al acesteia. O atare reglementare contribuie la înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și asigură ocrotirea unor valori sociale de o însemnătate sporită. Astfel, textele de lege criticate prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv *„asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”*.

17. De asemenea, Curtea a constatat că liberul acces la justiție al persoanei care a fost sancționată contravențional este asigurat prin posibilitatea de a formula plângere, în condițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia *„Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la serviciul poliției rutiere în a cărui rază de competență a fost constatată fapta”*, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, aceasta poate formula toate apărările pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată, verificând legalitatea și temeinicia procesului-verbal, hotărăște asupra sancțiunilor aplicate. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, reglementare-cadru în materie contravențională, prevede că: *„Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte*

persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile art. 236¹ și ale art. 405 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.”

18. Așadar, Curtea a reținut că instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Robert Dediu în Dosarul nr. 946/189/2018 al Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 758

din 22 octombrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de Ioan Todiroae în Dosarul nr. 11.215/3/2019 (1.056/2019) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care

formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.097D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a transmis note scrise, prin care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate.

4. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.098D—1.102D/2019 și nr. 1.137D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de Ioan Todiroae în dosarele nr. 11.230/3/2019 (1.051/2019), nr. 11.232/3/2019 (1.049/2019), nr. 11.233/3/2019 (1.055/2019), nr. 11.234/3/2019 (1.050/2019) și nr. 11.235/3/2019 (1.057/2019) ale Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și de Dragoș Marian Ene în Dosarul nr. 12.845/3/2019 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

5. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că autorul excepției Ioan Todiroae a transmis la dosarele nr. 1.098D—1.102D/2019 note scrise prin care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate.

7. Având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.098D—1.102D/2019 și nr. 1.137D/2019 la Dosarul nr. 1.097D/2019, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 693 din 27 noiembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin încheierile din 15 aprilie 2019, pronunțate în dosarele nr. 11.215/3/2019 (1.056/2019), nr. 11.230/3/2019 (1.051/2019), nr. 11.232/3/2019 (1.049/2019), nr. 11.233/3/2019 (1.055/2019), nr. 11.234/3/2019 (1.050/2019) și nr. 11.235/3/2019 (1.057/2019), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European.** Excepțiile au fost ridicate de Ioan Todiroae cu prilejul soluționării apelurilor formulate împotriva unor sentințe pronunțate în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații electorale.

10. Prin Sentința civilă nr. 51/AEPF, pronunțată în Dosarul nr. 12.845/3/2019, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European.** Excepția a fost ridicată de Dragoș Marian Ene într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unei candidaturi înregistrate la Biroul Electoral Central.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie restrângeri ale dreptului de a contesta candidaturile.

12. **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 nu contravin prevederilor art. 53 alin. (1) din Constituție.

13. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul a prevăzut un termen în care persoanele prevăzute la alin. (2) al art. 20 din Legea nr. 33/2007, respectiv orice persoană interesată, să poată contesta candidatura oricăruia dintre candidații înscriși pe listele de candidați din România pentru Parlamentul European. Numai legiuitorul are prerogativa de a stabili condițiile și termenul până la care trebuie contestată candidatura celor înscriși pentru alegerile parlamentare europene.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 31 august 2012, având următorul cuprins: „(2) *Până la împlinirea a 45 de zile înainte de ziua de referință, alegătorii resortisanți, alegătorii comunitari, partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice și alianțele electorale pot contesta candidaturile.* (...)”

(...) *(4) Împotriva hotărârii se poate face apel, în termen de 24 de ore de la pronunțare, la Curtea de Apel București. Apelul se soluționează în termen de două zile de la înregistrare. Hotărârea este definitivă.*”

18. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007, Curtea reține, cu titlu introductiv, că sistemul electoral este reglementat, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Legea fundamentală, prin lege organică, astfel că Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European reprezintă expresia normei constituționale indicate și, totodată, opțiunea legiuitorului în materie. Așadar, prevederile acestui act normativ se circumscriu cadrului constituțional general configurat de art. 37 și 38 din Legea fundamentală și reglementează, la nivelul legii organice, condițiile de desfășurare a alegerii membrilor din România în Parlamentul European, ca modalitate concretă de exercitare a dreptului de vot și a dreptului de a fi ales (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 536 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 16 ianuarie 2020).

20. Prevederile art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 instituie reguli procedurale privind termenul, subiectele de drept care au posibilitatea de a contesta candidaturile și exercitarea căii de atac a apelului împotriva hotărârii prin care Tribunalul București a soluționat contestația privind admiterea sau respingerea candidaturilor la alegerile pentru Parlamentul European. Astfel, termenul de exercitare a apelului este de

24 de ore de la pronunțarea hotărârii Tribunalului București, iar soluționarea acestuia revine Curții de Apel București, în termen de două zile de la înregistrare, hotărârea fiind definitivă.

21. În acest context, Curtea reține că dispozițiile legale criticate se aplică în mod egal tuturor destinatarilor normelor juridice, fără a institui discriminări pe considerente arbitrare. Prin urmare, criticile referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi prevăzut de dispozițiile art. 16 din Constituție sunt neîntemeiate.

22. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 din Constituție, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat în mod constant (spre exemplu, Decizia nr. 102 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 12 aprilie 2013) că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

23. Așa fiind, Curtea constată că procedura instituită prin textele de lege criticate are în vedere soluționarea procesului cu celeritate, întrucât, în absența acesteia, aplicarea regulilor de drept comun ar fi de natură să împiedice desfășurarea procedurilor electorale aflate în curs și ar genera o stare de incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice în materia alegerilor pentru Parlamentul European, afectând procesul electoral. Întregul proces de alegere a membrilor din România în Parlamentul European este caracterizat prin celeritate și tocmai aceasta este și rațiunea pentru care prevederile legale criticate stabilesc termenul pentru contestarea candidaturilor, termenul scurt, imperativ, pentru depunerea la instanță a apelului împotriva hotărârii prin care Tribunalul București a soluționat contestația privind admiterea sau respingerea candidaturilor la alegerile pentru Parlamentul European și pentru soluționarea acestuia, hotărârea judecătorească fiind definitivă. În acest

sens, Curtea observă că, potrivit art. 69 alin. (1) din Legea nr. 33/2007, „*Judecarea de către instanțe a întâmpinărilor, a contestațiilor sau a oricăror altor cereri privind procesul electoral se face potrivit regulilor stabilite de lege pentru ordonanța președințială, cu participarea obligatorie a procurorului*”.

24. În același timp, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129 din Legea fundamentală, care prevede că, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 693 din 27 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 26 ianuarie 2015).

25. În aceste condiții, Curtea constată că instituirea prin prevederile legale criticate a unor reguli procedurale privind termenul de contestare a candidaturilor și calea de atac împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul București reprezintă expresia prevederilor constituționale anterior evocate, fără a îngreuna dreptul părților interesate de a se adresa unei instanțe judecătorești și de a beneficia de garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, prevăzute de art. 21 și 24 din Constituție.

26. Întrucât prevederile art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 nu instituie restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

27. Referitor la invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, Curtea constată că prevederile de lege criticate, prin conținutul reglementărilor pe care le cuprind, nu interferează cu conținutul normativ al dispozițiilor din Constituție enunțate.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Todiroae în dosarele nr. 11.215/3/2019 (1.056/2019), nr. 11.230/3/2019 (1.051/2019), nr. 11.232/3/2019 (1.049/2019), nr. 11.233/3/2019 (1.055/2019), nr. 11.234/3/2019 (1.050/2019) și nr. 11.235/3/2019 (1.057/2019) ale Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și de Dragoș Marian Ene în Dosarul nr. 12.845/3/2019 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și constată că prevederile art. 20 alin. (2) și (4) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN

privind prelungirea măsurii de carantină zonală pentru localitatea Dumbrăvița, județul Timiș

Luând în considerare situația epidemiologică din localitatea Dumbrăvița, județul Timiș, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, având ca rezultat o incidență a cazurilor de îmbolnăvire cu SARS-CoV-2 de 8,54 cazuri la 1.000 de locuitori, riscul epidemiologic fiind de o gravitate maximă, în circumstanțe de nerespectare a măsurilor legale în vigoare,

ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Timiș nr. 8 din 23.01.2021 emisă pe baza Analizei de risc a Direcției de Sănătate Publică a Județului Timiș nr. 2.130 din 22.01.2021 și a Avizului Institutului Național de Sănătate Publică nr. 436 din 22.01.2021,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. b), art. 6 lit. b), art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, ale art. 5 alin. (3) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 3/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 ianuarie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 3 alin. (4) din Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se prelungește măsura de carantină zonală, începând cu data de 24.01.2021, ora 00,00, pentru o perioadă de 7 zile, pentru localitatea Dumbrăvița, județul Timiș.

(2) Perimetrul vizat de măsura prevăzută la alin. 1 este delimitat de următoarele coordonate geografice:

Latitudine: N 45°49'01.6", Longitudine: E 21°13'52.6"

Latitudine: N 45°48'23.2", Longitudine: E 21°12'12.0"

Latitudine: N 45°47'53.2", Longitudine: E 21°12'27.9"

Latitudine: N 45°47'26.4", Longitudine: E 21°13'23.0"

Latitudine: N 45°46'52.6", Longitudine: E 21°14'40.2"

Latitudine: N 45°48'21.0", Longitudine: E 21°15'45.5".

Art. 2. — Este strict interzisă intrarea/ieșirea în/din zona carantinată prin alte zone și căi de acces decât cele deschise circulației publice de pe drumurile naționale, județene, comunale și forestiere.

Art. 3. — Circulația și staționarea în spații publice a persoanelor sunt interzise, cu excepția motivelor bine justificate, pe baza declarației pe proprie răspundere, legitimației de serviciu sau a adeverinței eliberate de angajator.

Art. 4. — Se instituie următoarele măsuri obligatorii pentru toate persoanele care se află permanent sau tranzitează zona menționată la art. 1:

1. identificarea tuturor persoanelor cu domiciliul, reședința ori adresa declarată în zona menționată la art. 1 alin. (2) și introducerea acestora în bazele de date dedicate;

2. limitarea la maximum a deplasării persoanelor și monitorizarea permanentă a respectării acestei măsuri. Ieșirea persoanelor din locuință este permisă doar pe bază de declarație pe propria răspundere, legitimație de serviciu sau adeverință eliberată de angajator, după caz;

3. în intervalul orar 6,00—22,00, în interiorul zonei menționate la art. 1 alin. (2), se interzice circulația tuturor persoanelor în afara locuinței/gospodăriei, cu următoarele excepții:

a) deplasarea în interes profesional, inclusiv între locuință, gospodărie și locul/locurile de desfășurare a activității profesionale și înapoi;

b) deplasarea pentru asigurarea de bunuri care acoperă necesitățile de bază ale persoanelor și animalelor de companie/domestice, precum și bunuri necesare desfășurării

activității profesionale, pentru persoanele cu vârsta de peste 65 de ani în intervalul 10,00—13,00, iar pentru persoanele cu vârsta mai mică de 65 de ani în intervalele orare 6,00—10,00, respectiv 13,00—20,00;

c) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

d) deplasările scurte pentru nevoile animalelor de companie/domestice;

e) deplasarea în scopul donării de sânge la centrele de transfuzie sanguină;

f) deplasarea în scop umanitar sau de voluntariat;

g) deplasarea pentru realizarea de activități agricole;

h) deplasarea producătorilor agricoli pentru comercializarea de produse agroalimentare;

i) îngrijirea sau administrarea unei proprietăți din altă localitate, eliberarea de documente necesare pentru obținerea unor drepturi;

j) participarea la programe sau proceduri în centrele de tratament;

k) pentru achiziția, service-ul, efectuarea ITP sau alte operațiuni de întreținere a vehiculelor, activități care nu pot fi efectuate în localitatea de domiciliu, cu prezentarea unui document justificativ;

l) alte motive justificate precum: îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau persoane aflate în întreținere, asistenta persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități ori decesul unui membru de familie;

4. în intervalul orar 22,00—6,00, circulația persoanelor în afara locuinței/gospodăriei este permisă numai pentru motivele prevăzute la pct. 3 lit. a), c), d);

5. în/din zona menționată la art. 1 alin. (2) este permisă intrarea/ieșirea pentru:

a) transportul de marfă, indiferent de natura acestuia, al materiilor prime și resurselor necesare desfășurării activităților economice în localitatea carantinată, precum și aprovizionarea populației;

b) persoanele care nu locuiesc în zona carantinată, dar care desfășoară în zona carantinată activități economice sau în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitar, situațiilor de urgență, administrației publice, asistenței și

protecției sociale, judiciar, serviciilor de utilitate publică, comerțului și alimentației publice, comunicațiilor și transporturilor;

c) persoanele care locuiesc în zona carantinată și desfășoară activitatea profesională în afara zonei carantinate;

d) persoanele care realizează activități agricole sau pentru comercializarea de produse agroalimentare;

e) deplasarea din alte motive justificate, precum îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau a unei persoane aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități, decesul unui membru de familie, cu precizarea intervalului orar necesar desfășurării activității;

f) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

g) urgențe medicale;

6. pentru verificarea motivului deplasării în interes profesional, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, legitimația de serviciu, adeverința eliberată de angajator, cu precizarea programului de lucru, sau o declarație pe propria răspundere cu precizarea intervalului orar necesar desfășurării activității;

7. pentru verificarea motivului deplasării în interes personal, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, o declarație pe propria răspundere, completată în prealabil;

8. declarația pe propria răspundere trebuie să cuprindă numele și prenumele, data nașterii, adresa locuinței/gospodăriei/locului activității profesionale, motivul deplasării, data completării și semnătura, precum și intervalul orar necesar desfășurării activității;

9. în interiorul localităților se interzic circulația persoanelor în grupuri pietonale mai mari de 6 persoane care nu aparțin aceleiași familii, precum și formarea unor asemenea grupuri;

10. se permite tranzitarea UAT Dumbrăvița de către persoanele care nu au domiciliul pe raza acestora, fiind interzisă oprirea în localități;

11. prin grija administrației publice locale și a Inspectoratului de Poliție al Județului Timiș se vor stabili căile de circulație care tranzitează zonele respective și aducerea la cunoștința populației prin mass-media a acestei măsuri;

12. se permite oficierea slujbelor religioase cu participarea credincioșilor doar în exteriorul clădirilor. Pentru evenimentele organizate în exterior se va respecta norma de 4 mp/persoană, cu respectarea regulilor de protecție sanitară, stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, emis în temeiul art. 45 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare;

13. se permite oficierea slujbelor de înmormântare doar în exteriorul clădirilor, cu participarea a maximum 20 de persoane;

14. se permite oficierea stărilor civile programate anterior cu prezența a maximum 20 de persoane în exteriorul clădirilor și, respectiv, 8 persoane în interiorul clădirii, cu respectarea regulilor de protecție sanitară, stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, emis în temeiul art. 45 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

15. se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura, pentru toate persoanele care au împlinit 5 ani, prezente în spații publice închise și deschise;

16. controlul măsurilor privind limitarea deplasării persoanelor în/din UAT Dumbrăvița și asigurarea ordinii publice se vor realiza de către Inspectoratul de Jandarmi Județean Timiș și/sau Inspectoratul de Poliție al Județului Timiș, după caz.

Art. 5. — În zona prevăzută la art. 1 alin. (2) se interzic următoarele activități:

1. organizarea de evenimente private (nunți, botezuri, mese festive etc.) în spații închise și deschise;

2. organizarea de evenimente și/sau activități private pentru copii în spații închise, cum ar fi evenimente aniversare, locuri de joacă;

3. activitatea cu publicul a operatorilor economici care desfășoară activități de preparare, comercializare și consum al produselor alimentare și/sau băuturilor alcoolice și nealcoolice, de tipul restaurantelor și cafenelelor, inclusiv al teraselor, în interiorul și exteriorul clădirilor;

4. activitatea cu publicul a operatorilor economici licențiați în domeniul jocurilor de noroc;

5. organizarea și desfășurarea adunărilor publice organizate în baza Legii nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, republicată;

6. organizarea și desfășurarea activităților de tipul spectacolelor și/sau concertelor;

7. activități culturale, științifice, artistice sau de divertisment în spații închise sau deschise;

8. toate activitățile și competițiile sportive, individuale sau colective, care se desfășoară în spații închise sau deschise, cu excepția celor profesioniste organizate de federațiile de profil;

9. organizarea piețelor pentru produse nealimentare, a târgurilor, oboarelor, iarmaroacelor și piețelor de vechituri.

Art. 6. — (1) Se limitează programul de lucru cu publicul al operatorilor economici din domeniul comercializării de bunuri alimentare și nealimentare până la ora 20,00, cu excepția farmaciilor și a stațiilor de distribuție carburant care pot avea program non-stop.

(2) Se limitează numărul de persoane în incinta magazinelor/supermagazinelor/hipermagazinelor la maximum 30% din capacitate, cu respectarea normelor de distanțare fizică.

(3) În cazul centrelor comerciale/parcurilor comerciale se limitează accesul persoanelor astfel încât să se asigure 8 mp/persoană, cu respectarea normelor de distanțare.

Art. 7. — Operatorii economici care desfășoară activități de transport persoane și care tranzitează zona carantinată vor putea efectua opriri în stațiile proprii pentru urcarea sau coborârea călătorilor. Operatorii vor lua măsurile necesare pentru limitarea accesului în mijloacele de transport astfel încât să fie respectate măsurile de distanțare fizică.

Art. 8. — Măsurile stabilite potrivit prevederilor prezentului ordin vor fi comunicate autorităților publice locale și vor fi aduse la cunoștința populației, prin utilizarea sistemului RO-ALERT, precum și prin alte mijloace.

Art. 9. — Direcția de Sănătate Publică a Județului Timiș va evalua și prioritiza oportunitatea de testare a persoanelor și va transmite solicitările de sprijin cu materiale sanitare și personal de specialitate către Institutul Național de Sănătate Publică/Ministerul Sănătății.

Art. 10. — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Banat” al județului Timiș asigură transmiterea mesajelor de avertizare prin sistemul RO-ALERT către populația din localitatea carantinată, cu măsurile ce trebuie respectate pe timpul instituirii carantinei.

Art. 11. — (1) Nerespectarea măsurilor prevăzute de prezentul ordin atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală, în conformitate cu prevederile art. 64 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sunt abilitate să verifice respectarea măsurilor de mai sus categoriile de personal prevăzute de art. 67 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Alte măsuri pentru prevenirea și combaterea răspândirii SARS-CoV-2, precum și pentru soluționarea unor

probleme deosebite pe perioada carantinei vor fi stabilite prin Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Timiș.

Art. 13. — Primăria comunei Dumbrăvița va întreprinde demersuri, prin grija comitetului local pentru situații de urgență, pentru:

1. respectarea pe teritoriul acesteia a măsurilor pentru prevenirea răspândirii infectării cu virusul SARS-CoV-2, în conformitate cu prezentul ordin;

2. aducerea la cunoștința cetățenilor din zona carantinată a informațiilor detaliate referitoare la măsurile de igienă individuală ce trebuie respectate în contextul epidemiologic existent și regulile de prevenire a răspândirii virusului COVID-19, prin: distribuirea de pliante și difuzarea de mesaje prin instalații de sonorizare (inclusiv montate pe autovehicule), prin care se vor mediatiza inclusiv prezentele măsuri;

3. asigurarea funcționării continue a serviciilor de utilități publice (apă curentă, electricitate etc.), iar în cazul persoanelor infectate cu COVID-19, deșeurile rezultate din imobilele acestora vor fi colectate, eliminate și neutralizate de către o firmă specializată autorizată;

4. asigurarea de materiale dezinfectante și personal care va efectua triajul observațional, măsurarea temperaturii și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru toate persoanele care

intră/ies în/din localitatea carantinată prin filtrele instituite de forțele de ordine;

5. asigurarea dezinfecției spațiilor indicate de către Direcția de Sănătate Publică Timiș.

Art. 14. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Timiș, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Timiș și a Direcției de Sănătate Publică Timiș, și spre informare la Institutul Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală de asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Jandarmeriei Române.

Art. 15. — Prevederile prezentului ordin au aplicabilitate din data de 24.01.2021, ora 00,00, pentru o perioadă de 7 zile, până la data de 30.01.2021, ora 24,00, măsurile stabilite în aplicarea acestui ordin urmând a fi raportate până în data de 24.01.2021, ora 8,00, la Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Art. 16. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 17. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,
secretar de stat

București, 23 ianuarie 2021.

Nr. 6.266.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

